

Svět z pohledu zvířat

Svět lidí z pohledu psa

Furt na mě jen řvou. Samé lehni, sedni, mrtvej atd. Jo, a když na ně zařvu já, utíkají se schovat, frajeři.

(P.Konvička, VI.A)

Z názorů vydry

Tohle je můj člověk. Já ho mám hrozně rád. Stará se o mne, hraje si se mnou, ale je divný, že nejlí rybní nanuk tak jako já, ale jí třeba žlutý. Když se jde umýt, tak tam má bublinky, ale já tam mám ryby a on ne a ne, že ryby nejlí. Je s ním krásná zábava, navečer, když je sedm hodin, tak se koukáme na Vydrýska a nebo na medvědy Kubu, Vojtu a Matěje.

(V.Loubková, VI.A)

Z názorů sovy

Nejvíce by mě zajímalo, co, vy lidi, jíte?! Přece nemůžete být o hladu! Strašné je, že vy se musíte každý den koupat. Proč chodíte, proč také nelítáte? Je to jednoduché. Jednu ruku dáte doprava, druhou doleva. Seskočíte ze stromu nebo z nějaké větve a je to!! Co to po tom světě jezdí za divné věci? Má to kola, ale křídla nikde!! Proč v noci spíte, proč nelítáte? Přes den se vyspíme a to nepotřebujeme ani deku nebo polštář! Jsem sova moudrosti! A ne žádný blázen! Už jste někdy jedli myši? Zkuste to, jsou dobré!

(J.Molnárová, VI.A)

Z názorů žáby

Co je to za tvora? Chodí jen po dvou nohách a neskáče. Je tak veliký a já tak maličká. Jedí toho mnoho, to je nebolí bříško? Já se bojím čápa a proč oni ne? Asi se mu nevejdou do zobáku a já ano, to je zvláštní. Ti tvorové mají výhodu!

(K.Caletková, VI.A)

Z názorů pandy

Je to zvláštní, v životě jsem taková zvířata neviděl. Nikde žádný bambus, jenom holé mříže. Všichni na mě tak koukají a pohazují různé věci po zemi. Ti malí tvorové si na mě ukazují prstem a smějí se. Bouchají na sklo, když chci spát. Ale proč to dělají? Copak nejsem jako oni? Proč nemůžu žít v džungli jako ostatní? Stýská se mi. Vždy, když přijdu blíž ke sklu, všichni utečou. Ale proč utíkají? To jsem tak ošklivý nebo jde ze mě strach? Když se na mě chtějí podívat, musí té osobě dát nějaké papírky nebo kolečka.

(N.Struhovská, VI.A)

DOPRAVNÍ SOUTĚŽ

Každý rok pořádá Kabinet dopravní výchovy v Liberci soutěž mladých cyklistů.

Ta probíhá v několika kolech. Nejdříve v okrskových, kde jsme měli v zastoupení naší školy po dvou družstvech, jak v kategorii I., tak II.

Nejlepší naše družstvo A v kategorii II., ve složení J.Žemlička, M. Stašík, M.Tvrzníková, P.Pelantová, neztratilo v okrskové soutěži ani jeden bod a postoupilo do oblastního kola v Liberci.

Soutěž se skládá z disciplín - pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích z teoretické a praktické části

- jízdy zručnosti
- zásad poskytování první pomoci

V okrskovém kole v Liberci se naši žáci umístili na 2.místě. Kromě diplomů si domů odvezli i věcné ceny. Žákům blahopřejeme za velmi pěkné umístění a zároveň děkujeme paní Bezdovodové, která toto družstvo připravovala.

Hana Nejmanová

Školní výlet do Prahy – výstava Karel IV. Císař z boží milosti

11.5.2006 v 7:30 začalo naše „dobrodružství“, tou dobou jsme byli ještě všichni odpočatí po neklidné noci a tou dobou jsme také ještě netušili, co budeme mít za sebou o 12 hodin později... ..

..... Jak už my, staří výletovní mazáci, víme, autobus málokdy přijede včas, a tak, přesně jak jsme čekali, byl odjezd „přesunut“ na 7:45. Asi po hodině a půl jízdy nám p.u. Řehořek oznámil, že se nacházíme na Černém mostě, Praha je ucpaná, asi za 20 minut budeme míjet Sazka arénu a zpozdíme se kvůli provozu. I když nerad, musím říct „měl pravdu“, kolonám jsme se nevyhnuli ani na těch nejnepravděpodobnějších místech. Po hodině jízdy Prahou nám autobus zastavil na Hlavním nádraží.

Jako obvykle asi 3/5 zájezdu potřebovali ihned po vystoupení na WC. Naštěstí na nádraží, kde jsme zastavili, jsou, i když drahé, záchody – když se všichni „vyčůrali“, mohli jsme pokračovat směrem Václavské náměstí, socha sv. Václava, Staroměstské náměstí, Karlův most a Pražský hrad.

Asi každý, kdo někdy byl v Praze, zná Václavské náměstí, tzv. Václavák. Je to asi 500 metrů dlouhá nudle, v jejímž čele stojí Národní muzeum (zde jsou uloženy a vystaveny vycpaniny, minerály, zkameněliny, atp.) a těsně pod ním, jez přes „dálnici“, stojí socha sv. Václava. Když se vydáme dolů náměstím, potkáme Mc.Donald a KFC. Pokud budeme pokračovat správným směrem, dojdeme až na Staroměstské náměstí.

Staroměstské náměstí také musí znát každý, jak kvůli orloji či soše Mistra Jana Husa, tak hlavně kvůli popravě „sedmadvaceti“ českých pánů. Tuto událost připomíná sedmadvacet křížků před

Staroměstskou radnicí. Sama radnice není ani moc zajímavá, až na to, že jí asi 3/4 urazil tank. Zdaleka nejzajímavějším objektem na celém náměstí je bez diskuze Orloj. K němu se váže velmi poučná legenda, ale to by bylo moc dlouhé, takže přejdeme až na Karlův most.

Asi moc lidí neví, že Karlův most v době Karla IV. byl bez soch, ty jsou až barokní, samotný most je ztělesněná gotika – lomené oblouky mluví za vše. Samotný most není ani moc dlouhý, ale v době léta, víkendů nebo jakýchkoliv prázdnin se plní malíři a německými turisty. Přejít most v této době je „práce“ minimálně na 30 minut. Na konci mostu projdeme bránou a hurá na Hrad.

Pražský hrad by bylo téměř hříchem neznat. Nejenže zde má své kanceláře pan prezident, ale koná se zde i ona výstava o Karlu IV. Protože jsme zde byli s poměrně značným náskokem, stihli jsme zhlédnout „velké“ střídání stráží ve 12:00. Díky tomuto předstihu a úsilí p.u. Steidlové se nám podařilo dostat se do placené části Svatovítského chrámu, vidět hrobky českých králů, byla to úchvatná podívaná a dostat se na věž v Chrámu sv. Víta – zde bylo krásně až na asi milion Němců, kteří se prodírali skrze nás při výstupu 364 schodů nahoru a i při sestupu 364 schodů

dolů. Také jsme se koukli do Vladislavského sálu a viděli ona okna, jimiž byli vyhozeni konšelé při druhé defenestraci, bohužel stejná okna se používala i pro skartaci státních spisů, a tak neměla defenestrace požadovaný účinek. Po těchto akcích se začala nebezpečně blížit 13. hodina, a tak jsme se začali přesouvat do obrazárny, kde se výstava koná. Všechny udivila naivita tehdejších lidí při prohlížení relikviářů (zlacených pouzder na pozůstatky svatých). Mě osobně nejvíce udivily kamenné mísy a křišťálové poháry.

Všem spadla brada, když viděli tehdejší zpěvníky, a asi nejzajímavějším exponátem byla petice proti upálení mistra Jana Husa.

Asi dvě hodiny nám trvalo prohlédnout si celou výstavu, ale poté už byl čas na odjezd – Praha opět nezklamala a díky autohavárii se autobus zpozdil o více než hodinu. Od této chvíle se už nic zvláštního nedělo. Hodina a půl v autobuse utekla jako voda.

Doufám, že stejně rychle vám uteklo čtení tohoto článku a někdy příště na shledanou.

Vojtěch Brodský

Louňovice pod Blaníkem – soustředění oddílu aerobiku „Beruška“

Konečně!! Je tu den – 4.5.2006, na který se všichni těšili. Den, kdy začalo naše malé dobrodružství. Oddíl aerobiku nasedl na vlak, který nás odvezl do Liberce, a tady jsme zaujali místa v autobuse – směr Praha. V Praze všichni členové naše výpravy statečně zdolali metro a zdárně se přesunuli do stanice Roztyly, kde už čekal autobus, který nás dopravil do našeho cíle - Louňovic pod Blaníkem. Zde byla naše základna, odkud náš oddíl uskutečňoval výpravy do dosud pro nás neznámých míst a kde jsme každý den zvyšovali svou fyzickou zdatnost. Po celou dobu pobytu jsme se mohli zdokonalovat v tělocvičně se zrcadly.

Během čtyř dnů každý obdivoval krásu CHKO Podblanicko. Zdolali jsme vrcholy Blaníku. Ano, vrcholy – protože ty jsou opravdu dva. Na jednom, kterému se říká „Malý“ (576 m), naše výprava našla zbytky kaple sv. Máří Magdalény. Ale známější je určitě vrchol „Velkého“. Ten je vysoký 638 metrů a stojí tam rozhledna vysoká 30 metrů ve tvaru husitské hlásky. Navíc jsou na vrcholu i zbytky keltského hradiště ze 3. století př.n.l. Cestou jsme narazili na to, čím je Blaník nejznámější! Veřejová skála, která dle pověsti ukrývá vchod do nitra – kde spí vojsko sv. Václava, které v nejvyšší nouzi Česka „vyjede“ zemi na pomoc....

Jedno odpoledne naše výprava zavítala na hrad Český Šternberk. Hrad se stal rodovým sídlem pánů ze Šternberka. Ale za dobu své existence měl hrad i jiné majitele. Až v roce 1841 ho pro rod znovu získal hrabě Zdeněk ze Šternberka, jehož vnuk stejného jména se na hradě narodil a po restituci na počátku 90. let se zde znovu zabydlel. Český Šternberk je jedním z mála hradů, patřících dnes potomkům svých zakladatelů.

Na co asi budeme všichni vzpomínat, je návštěva kozí farmy. Mohli jsme si pohladit kůzlátka, nakrmit kozy a ochutnat kozí mléko a sýr.

Na závěr našeho pobytu si každý pokoj připravil krátkou choreografii a reklamu. Všem se moc vydařila. Náš rozlučkový večer zpestřily děti z hudebního souboru ze Stodůlek. Krásně zpívaly a hrály na své hudební nástroje.

A nastal den 8.5.2006, kdy oddíl aerobiku „Beruška“ se musel vrátit zpět domů. Snad každý z nás si s sebou odvezl hezké zážitky a něco nového se naučil.

Čím bych chtěl být

Když se tak zamyslím, chtěl bych být tučňákem, protože z mého pohledu mají tučňáci snadný život a snad ani žádné nepřátele. Chtěl bych být tučňákem, válel bych se ve sněhu a skákal do vody. Žít tak daleko na severu musí znamenat hodně klidu.

O čem asi tučňák přemýšlí, když vidí člověka? Myslí si snad, že je to jeho příbuzný, nebo nepřítel? Třeba si nemyslí vůbec nic. Ten si žije!

Martin Vítek, žák VIII.C

Druhý dopis 7. C Praze

13. 5. 2006

Ahoj, milá Praho!

Na podzim jsme Ti slíbili, že se na Tebe letos ještě jednou podíváme.

A taky ano.

Je krásný májový den, pohodová cesta autobusem se Student Agency, hup na metro – a je to tady!

Národní divadlo! Zlatá kaplička! Srdce české kultury. Už nám nejsou jména Mikoláše Alše, Františka Ženiška, Vojtěcha Hynaise a dalších tak odtažitá.

Vybaví se nám opona, lunety, malovaný strop...

A z Národního hurá na Petřín. My Tě, Ty holka železná, zdoláme jako nic.

Ani v bludišti nezabloudíme.

Opět ses nám, naše Praho, pochlubila svými skvosty, pyšným Karlovým mostem, načínčným Orlojem, věčně přepíněným Václavákem, jen Ty, Sv. Václave, jsi stále klidný a nad věcí. Zažils toho už dost, nepřekvapíme Tě tedy ani my, žáčci chrastavské školy, zdálo se nám dokonce, žes na nás spiklenecky mrkl. Už jsem kamarádi.

Ještě si zaskočíme do Domu hraček, abychom náhodou domů nepřivezli vylouděné kapesné!

A pak už jen: Ahoj, Praho, máš v sobě ještě příliš tajemství, půvabů a svodů, než aby nám stačily jen dva výlety.

Uvidíš!

*Tví přátelé, žáci 7. C se svou třídní učitelkou.
Hana Šnýdlová*

STROM

Jmenuji se Lípa srdčitá. Je mi sto let. Rostu uprostřed veliké louky. Pocházím ze slabého kmínku, ze kterého jsem vyrostla v obrovský strom. Mými bratry jsou topoly, buky a sestry bříza a osika. Svě mládí jsem prožila společně se starou lípou, která mi byla matkou. Ochraňovala mě před bouří, větrem a prudkým sluncem. Dodávala mi sílu k přežití. Jsem zdravá, mám obrovskou korunu. Na ní asi milion zelených, srdčitých lístků. Na jaře celá rozpučím. Vytvoří se mi květy a lístky. Překrásně voním. S podzimem začnu pomalu opadávat. Připravuji se na zimu. Jsem pyšná na svojí obrovskou výšku, silný kmen a rozložitou korunu, která dává blahodárný stín. Jsem šťastná, že stojím v překrásné krajině, že na mě létají ptáci a dělají si svá hnízda.

Vojtěch Houda 7.C

V Chrastavě 5. května 2006

Milá Matematiko!

Jsem ráda, že máme tak skvělého učitele, který, když je na nás hodný, je i milý. Ale je škoda, že zase opakujeme a probíráme tu hroznou geometrii. Je škoda, že nejsi tím nejlépeším předmětem, protože máme dobrého učitele. Ještě ti chci říct, jestli bys mi nemohla radit, až budeme mít veliký tematický test. Ten mi opravdu moc nejde. A jestli si myslíš, že se neučím, tak to není pravda. Já se učím, abych měla hezké známky a aby ze mě měla maminka radost! Mám ráda vysvědčení.

Tvá Kačka

(K.Caletková, VI.A)

V Chrastavě 5. května 2006

Milá Fyziko,

já vím, že se musíme naučit tvé látky, ale také by mohly být alespoň trochu lehčí. Protože v šesté třídě máme dostatečně učiva, a tak jsem myslel, že alespoň ty bys mohla být rozumná.

Ahoj tvůj Aleš

(A.Stránský, VI.A)

V Chrastavě 5. května 2006

Vážený Dějepise!

Jsi opravdu těžký předmět. Když máme psát písemku, musím se naučit půl sešitu a to si pak připadám jako obrovská hlava na nožičkách. Většina naší třídy má také problémy s naskládáním všech těch letopočtů, jmen a událostí do hlavy.

I když písemky většinou dopadnou dobře (samozřejmě ne vždy a u všech), máme s tím naskládáním do hlavy problémy.

Kdybychom z tebe nepsali písemky, možná bys byl i docela dobrý předmět.

S pozdravem Daniela

(D.Reslová, VI.A)

V Chrastavě 5. května 2006

Milý Tělocviku!

Mám tě rád, protože mě bavíš ze všeho nejvíce. Občas nám dáváš hodně zabrat, ale to nám nevadí, protože to k tomu patří. Bavíš mě, protože můžeme hrát fotbal, rybářskou honičku atd. Už se těším na další hodinu tělocviku.

Zdraví tě Dan

(D.Dymeš, VI.A)

ČARODĚJNICKÁ ŠKOLA

Vy jste to ještě neslyšeli? Poslední dubnový pátek ráno přiletěli do 3. A mali čarodějové a čarodějnice. Byli ustrojeni do svých nejlepších hábitů a nechyběly jim ani hůlky, pavouci a dokonce se objevila školní brašna v podobě rakve.

Na dveřích visel nápis VYHLÁŠENÁ ŠKOLA ÚPLAVICE a pod ním své žáky vítala paní profesorka Kozojedka. Ta pomocí čarovného klobouku rozdělila mladé čaroděje do šesti kolejí, které se jmenovaly Fífibrk, Kozolup, Kobrojed, Kanimůr, Šnekoprsk a Kazizub.

Po zahoukání sovy Rozárky začalo čarodějnické vyučování. Žáci museli luštit šifru, která je odkázala na tajné místo, kde byl ukryt zakletý svitek. Další šifra, tentokrát matematická, odhalila jméno uklízečky v úplavické škole. Byla to čarodějnice Čarča. Její obrázek si pak žáci podle tajného kódu vybarvili a vystříhli a hned potom ještě zjišťovali, s čím si Čarča nejraději hrála, když byla malá.

Najednou se znovu ozvalo zahoukání sovy Rozárky a všichni se divili, že dnešní vyučování skončilo. Nasedli na svá košťata a odletěli za dalším dobrodružstvím.

profesorka Kozojedka + mladí čarodějové ze 3. A

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

V neděli 14. května odpoledne bylo před školou v Revoluční ulici nebývale rušno. To žáci 3. A, 3. B a několik dětí z 2. A odjížděli na školu v přírodě do tábora pod Frýdštejnem, kde prožili čtyři velmi náročné dny plné zážitků a dobrodružství.

Jen co se děti ubytovaly do svých rančů a převlékly do kovbojských obleků, začaly plnit kovbojské úkoly. Jako první obdržely do svých skupin tajné pergameny, na které si během čtyř dní lepily části získaných totemů. Pergameny si vyzdobily a odnesly do lesa, aby tam pro ně našly tajný úkryt.

Druhý den čekaly na kovboje a kovbojky dva malé výlety, dopolední na hrad Frýdštejn a odpolední na vyhlídku Pantheon. Cestou se plnily úkoly o totemy. Další z nich děti získaly třetí den na celodenním výletě do Bozkovských jeskyní. Zdálo se, že se kovbojové vrátili na ranč pod Frýdštejnem unavení, ale mnozí z nich se ještě nadšeně pustili do fotbalového tréninku. Během něj se stalo něco neuvěřitelného. Kovbojům zmizely z jejich tajných úkrytů pergameny s totemy a místo nich se tam objevily jen jakési záhadné šifry. Vše ale dobře dopadlo a pravé svitky se vrátily.

Největší překvapení čekalo na děti předposlední den. Na raftech sjížděly asi pětikilometrový úsek řeky Jizery. Byl to zážitek nejen pro malé kovboje, ale i pro velké šerify. Po návratu do tábora ještě nebyl všem zážitkům konec. Dobrovolníci (a byla jich většina) ještě absolvovali horolezecký minivýcvik a přejiždění tábora na kladce v lezeckém závěsu. Zbyla ještě hodinka času a naši nadšenci si vynutili další fotbalový trénink (neuvěřitelné). Zbývalo ještě nanosit dříví na závěrečný táborák, při kterém se vyhodnotila soutěž o totemy. Na kovboje a kovbojky čekaly v týpýčku pěkné odměny.

Čtyři dny utekly a už všechny čekalo jen nepopulární balení a úklid. Přesto jsme na zpáteční cestě ještě stihli návštěvu zámku Sychrova.

Za to, že se nám podařilo pro děti uskutečnit takové množství zážitků a odměnit je velkým množstvím sladkých i věcných odměn, vděčíme rodičům, kteří kromě základního poplatku ještě další akce zasponzorovali.

Děkují šerifky z ranče pod Frýdštejnem E. Vodičková, I. Henzlová, V. Kollmannová

Kotě Flíček - životopis

Jmenuji se Flíček Janáček. Je mi 11 měsíců. Narodil jsem se 27. 5. 2005 v Bílém Kostele nad Nisou. Vzdělání mám základní. Práci nemám, ale budu asi bachařem. Hlídkání myši mi jde docela dobře.

Moje matka se jmenuje Micka Janáčková. Je jí asi 9 let. Pochází z rodiny Fialových. Mé prarodiče neznám. Matka jako jediná chytá myši, asi pracuje u policie. Otec je neznámý, matku si nevzal a nežije s námi.

Za 9 dní od mého narození jsem poprvé viděl svět. Narodilo se nás pět, ale co se stalo s ostatními, nevím. Od svého narození žiji s matkou, se starším bratrem Čertem Janáčkem a s rodinou Janáčkovou. Bratři jsou zhruba tři roky. Je zatím nezaměstnaný.

Určitě jste poznali, že jsem mužského pohlaví a že jsem kotě.

(Růžena Janáčková - 7. D)

Píše nám Země

Nejsem největší, ale vím určitě, že jsem vznikla před čtyřmi a půl miliardami let. Trvalo téměř půl miliardy let, než můj povrch vychladl. Mám tvar nedokonalé koule. Vědci mému tvaru říkají „geoid“, což jednoduše znamená „ve tvaru Země“.

Jsem jedinou planetou s teplotami, při nichž může na mém povrchu existovat kapalná voda. Jsem též jedinou planetou v naší galaxii, jejíž atmosféra obsahuje kyslík.

I mé dějiny jsou pestré. Ať se již jedná o raný středověk, kdy Egypťané jako první začali používat kalendář s 365 dny za rok (365 dnů si odvodili od záplav, protože se vždy těsně před východem Slunce objevila nejjasnější hvězda oblohy Sírius), nebo o objevy v renesanci, kdy Galileo Galilei zveřejnil svou domněnku o pohybu planet okolo Slunce, kterou byl nucen veřejně odvolat, protože by jinak byl obviněn z kacířství. (Církev ho rehabilitovala až v roce 1992.) Nebo snad o dobu, kdy žil bezpochyby jeden z největších vědeckých géniů Angličan Issac Newton, který díky padajícímu jablku začal zkoumat mou přitažlivost.

V této době žil také Edmond Halley, který dokázal předpovědět na základě Newtonovy teorie, kdy se objeví kometa, kterou lidé zpozorovali v letech 1531 a 1607. Přestože se jejího návratu nedožil, slavná kometa nese jeho jméno. Zdá se vám, že tyto dějiny nejsou zajímavé? Začněte tedy chránit přírodu a vlastně budete chránit i sebe, protože každý z vás chce žít v krásném prostředí a tak i vytvářet krásná místa pro nové generace. Nebo byste snad chtěli, aby si o vás všichni mysleli, že umíte jen ničit?

Žiji v obrovské rodině - otec se jmenuje Měsíc a matka Slunce. Sestry a bratry jistě znáte. Kdo by také neznal Merkur, Venuši, Mars, Jupiter, Saturn, Uran Neptun a Pluto. Mými dětmi jsou všechny hvězdy. Když padá hvězda - a není to jen pověra - splní se komukoli přání, které si moc přeje. Myslím si, že by každý měl být alespoň jednou v životě šťastný. Doufám, že se nyní vaše chování ke mně zlepší.

Se srdečným pozdravem Vaše Země.

(Lucie Chmelíková - 7. D)